

כניסת השבת 16:31
צאת השבת 17:29

עלון מורה

סיפורים מחזקים

והדקות חלפו, עד שלבסוף המארח חיים שאל את גיסו דב במה יוכל הוא לעזור? ודב אמר שבשעה טובה בנו מתחתן ואם הוא יכול לעזור בחתונה? וחיים העשיר אמר שהוא צריך להתייעץ עם אשתו, הודה לו דב גרטנר ויצא את הבית, עם כתפיים שמוטות וכולו היה אדום מבושה, כל הסיטואציה שלבשקש נדבה היתה קשה מאד מאד עבורו, ואשתו של חיים העשיר ראתה דרך החלון את פניו של דב גרטנר ואי אפשר היה, לא להבחין שמדובר בדאגה, לחץ, בושה, חוסר אונים, פחד וכל הדברים השליליים האלו 'ישבו' על מצחו של דב ביחד...

סגרה האשה את החלון ורצה אל בעלה ושאלה אותו: 'מה רצה ממך דב?' 'הוא בא לבקש עזרה בחתונה' 'ומה אמרת לו?' 'אמרתי לו שאני צריך לשאול אותך' 'נתת לו משהו?' 'לא נתתי לו כלום' 'לא נתת לו כלום?!' 'מה אתה בסדר? אני רוצה שתעזור לו' 'את מבינה שהוא לא בא לבקש אלף אלפיים לירות, כן?' 'אתה עכשיו הולך לקנות את כל העולם הבא שלך, אתה הולך אליו ואומר לו, שכל החתונה עליך!' 'מה איזה חתונה??' 'מה אתה תתרושש? אתה מלא בכסף ב''ה, אני רוצה שהמצוה הזו תהיה עלינו, אני מבקשת ממך, לך אליו עכשיו ותודיע לו שאתה עושה את כל החתונה'

חיים זלץ התפעל מאד מגדלות הנפש של אשתו, רץ ברחוב והשיג את גיסו דב גרטנר, פניו של הגיס היו נפולות וחיים העשיר מיד אמר לו 'נמלכתי באשתי ובאתי להודיעך שכל החתונה עלי' ודב מלמל 'מה זה כל החתונה עלי?' וחיים השיב 'הכל הכל כולל הכל, הבגדים, החליפות, שמלת הכלה, כל האירוע, המוסיקה, האוכל, השבת חתן, השבע ברכות, הכל הכל עלי, הסר דאגה מלכך'

אירוע חתונה בזמנם היה שונה מהיום, ואשתו של חיים אמרה מעט ועשתה הרבה הרבה, היא דאגה לחליפות, לבגדים של כל משפחת זלץ וכמובן לשמלת הכלה, היא גם השתתפה בחצי מרכישת דירה, החצי השני נתנו הורי הכלה, היא קנתה עבורם רהיטים, היא ארגנה על שטח החצר הגדול שלה את כל החתונה, קשטה, סדרה שולחנות וכלים מפוארים וגם דאגה לאוכל משובח,

באו באוטובוס מגוש דן מכרים וקרובי משפחה והיו שם קרוב ל-150 איש, שנחשב כמו 600 אורחים בימינו, ובנוסף דאגה גם לשבת חתן מא' ועד ת' והתעקשה שהשבע ברכות האחרון יהיה אצלה בבית, ואכן השבע ברכות אחרון היה אצלה בבית והיא עשתה אותו ברוב עם הדרת מלך, היו שירים וריקודים, אבל הצדקת הזו גברת זלץ, לא השתתפה איתם, היא היתה עסוקה במטבח, בשלה ובשלה ודאגה שהכל יהיה לטעמם של האורחים.

רבי דב גרטנר הלך למטבח, לגברת זלץ ואמר לה: 'שמעי, יש לי משהו לומר לך' היא היתה קצת במבוכה, כי גם ידעה מה הוא רוצה לומר לה, 'כן, מה רצית לומר לי?'

מי קבל את הפיצויים שלו עד השקל האחרון? אותו יהודי מיודענו שזרק שכל ושמע בעצת רבו הצדיק יורם אברג'ל. הרי תארו לכם באיזה לחצים חברתים עמד אותו יהודי? הרי בודאי כל חבר או בן משפחה היה אומר לו: 'השתגעת, לעזוב עבודה טובה, לעזוב פרנסה וללכת ללמוד בכולל! אבל הוא כמו אברהם אבינו עשה 'לך לך' כמנין מאה, מאה אחוז כשהולכים בדרך השם!'

בטבריה של לפני כ-77 שנים, היתה משפחה בשם גרטנר, משפחה מרובת ילדים, שאב המשפחה דב, עבד קשה כדי להביא פרנסה הביתה, אבל בקושי היה גומר את החודש כמו שאומרים.

היתה עוד משפחה בטבריה, משפחת זלץ, משפחה עשירה מאד, היה להם בית מפואר, אבל 24 שנות נישואים ואין ילדים! רבי דב העני היה נשוי לאחותו של חיים זלץ העשיר. הבן הבכור של משפחת גרטנר העניה, דוד, התארס בשעה טובה והיתה התרגשות רבתית לקראת החתונה. אבל אחרי האירוסין אמר דב גרטנר לאשתו 'אני שמח מאד מאד שארסנו ילד ראשון, אבל הראש שלי טרוד ללא הפסקה, איך אוכל לחתן את בנינו דוד?'

'אין ברירה' אמרה לו אשתו 'תצטרך ללכת לבתי כנסת ולבקש צדקה' והבעל דב גרטנר התחלחל מהמחשבה לכתת רגליו בבתי כנסת כעני המחזר על הפתחים, זו בושה להביט אחר כך בפניהם של נותני הצדקה כמובא בירושלמי, אז אשתו אמרה שאם הוא מתבייש לעבור כאן בטבריה, כי אנשים מכירים אותו, שיסע לירושלים לבקש צדקה, כי שם אנשים אינם מכירים אותו.

דב גרטנר לא עצם עיניו כל אותו לילה 'הכיצד, אלך כמו עני בין בתי כנסת בירושלים ואבקש צדקות, אוי לבושה! אינני מסוגל!' למחרת בבוקר אמרה לו אשתו 'אני מבינה שאתה לא יכול ללכת ולבקש נדבות, אז לך לחיים גיסך ותבקש ממנו שיעזור לך' 'מה? אין לו ילדים מסכן, אני אגיד לו תעזור לי לחתן את הבן שלי? אוסיף לו צער על הצער שיש לי?' 'אמרה לו אשתו: 'יש בידך שתי אפשרויות, או ללכת לחיים אחי או ללכת לבקש נדבות, תחליט מה אתה מעדיף, ללכת פעם אחת או ללכת הרבה פעמים עם בזיונות'

ודב העדיף את האפשרות הראשונה, ללכת לחיים גיסו, אבל זה היה קשה לו מנשוא, זה לא לבקש אלף אלפיים ש"ח, מדובר על חתונה עם כל המשתמע, הבגדים, התזמורת, השבת חתן, השבע ברכות ומה לא? וחיים גיסו קבל אותו בסבר פנים יפות עם אירוח הכי מהודר שיש, ודב לא ידע מתי לבקש? מה העיתוי הנכון לשטוח את הבעיה?

אברהם אבינו עוזב מולדת, עוזב בית, עוזב פרנסה, עוזב משפחה והולך עם השם! ומנחיל לעם ישראל לדורי דורות, שגם אם נראה לך שאתה מוותר על הדברים, שהם מנת חלקך שנים, זורק שכל, ואוחז בשי ידך בדרך של בורא עולם, לא רק שלא תפסיד, אתה תרויח בגדול. **מסופר על יהודי** אחד שעבד כפועל במפעל לליטוש יהלומים, בבוקר עבד במפעל ובערב היה מקבל עבודות פרטיות בליטוש יהלומים ומזה היתה פרנסתו.

יום אחד הלך אותו יהודי לקבל ברכה מהרב יורם אברג'ל זצ"ל, והרב אמר לו, שכן אדם לא חי לעולם, לכן צריך לקבוע עתים לתורה, אותו יהודי קבל באהבה את דברי הרב אברג'ל והחל ללמוד תורה בזמנו הפנוי. כעבור זמן, הגיע שוב אותו יהודי לרב יורם אברג'ל וספר לו שהוא עובד בבוקר במפעל ומיד כשהוא חוזר הביתה הוא לומד כמה שעות והוא התקדם יפה ב"ה. אמר לו הרב יורם אברג'ל: 'כל הכבוד, אבל כדאי מאד שתכנס לכולל לחצי יום, תוריד את העבודות הפרטיות בערב' אותו אדם לא התנגד כלל ונכנס באהבה טהורה לכולל לחצי יום, הוא התחבב במהרה על האברכים והתקדם יפה מאד בלימודו.

אחרי תקופה הגיע שוב לרב יורם אברג'ל שאמר לאותו יהודי: 'הגיעה העת לקפוץ למים, תהיה אברך כולל כל היום!' ואותו יהודי, כמו אברהם אבינו, לא אמר לרב, 'שמע יש לי עוד שנים לעבוד, זו הפרנסה שלי, איך אפרנס עתה את ביתי?' 'נהפוך הוא! אותו יהודי לא אמר מילה ולא רק ששמע בדברי רבו וזרק שכל, הוא פעל במיידית והלך לבעל המפעל ואמר שהוא רוצה להתפטר ומבקש פיצויים. תמה בעל המפעל ואמר: 'אני לא רוצה שתעזוב, אתה אחד העובדים הכי טובים שלי כאן, אם זה ענין כספי, אוכל להוסיף לך במשכורת'

השיב היהודי 'זה לא ענין של כסף, אתה יודע שאני התחזקתי בשנים האחרונות וכל חפצי זה להיות אברך בכולל' אמר לו בעל המפעל 'בסדר, הייתי איתי נאמן וישר 30 שנה' ושילם לו פיצויים עד השקל האחרון.

שבועיים אחרי שקבל פיצויים כשבאמתחתו סכום אדיר של 30 שנות עבודה, ושהוא יושב בשקט ובשלווה בין כתלי הכולל, פשטו רשויות המס על אותו מפעל יהלומים, התגלו בו המון דברים נגד החוק, בעל המפעל ברח לחוץ לארץ, המדינה סגרה את המפעל, העובדים נשארו בלי עבודה בלי משכורת ובלי פיצויים.

ראי גברת זלץ, כל המילים שאומר לך, זה אפילו לא כטיפה בים, על התודה שאני חייב לך, כל מה שאומר לך, זה כלום לעומת מה שאני באמת צריך להגיד לך, ואולי ההיפך, אם אגיד, אני רק אקלקל, אבל בתור חובתינו היהודית, אני חייב להגיד לך תודה כהכרת הטוב על מה שעשית בעבורי גברת זלץ באה לומר לרבי דב משהו, היא ראתה את עיניו יוקדות כמו אש, הוא עצם עיניו, פקח אותן ואמר לה 'ראי, את לא היית חייבת לעזור לי, את לא קשורה אלינו, מילא בעלך, אני נשוי לאחותו, אבל את לא קשורה למשפחה שלנו באופן ישיר, בעלך לא התכוון ולא חשב לעזור, ודווקא את אמרת מעט ועשית הרבה' הוא עצם שוב את עיניו והתפרץ בבכי ואמר לה 'את עשית את זה מכל הלב, אני בעולם הזה לא יכול להחזיר לך, על הטוב שעשית איתי, אבל דעי לך, שבעולם הבא אני אחזיר לך' וגברת זלץ אמרה לו 'איך אתה מדבר למה אתה אומר ככה?'

ומידועינו ר' דב גרטנר המשיך בבכי קורע לב עד שהלך חזרה לביתו. חלף שבוע מהשבוע ברכות האחרון, והיה זה יום חם מאד מאד בטבריה, דב גרטנר הלך לטבול בכנרת, הוא רצה לטבול וגם להתרענן, הוא נכנס לכנרת, אבל לא יצא משם! השמועה הגיעה לכל טבריה שמנתה אז 6,300 תושבים בלבד, אודות רבי דב גרטנר שנפטר שבוע בלבד לאחר שחיתן את בנו בכורו, היתה הלוויה קשה והישוב הקטן לא עכל את גודל האסון!

חלפה שנה ומשפחת זלץ זכתה לשמחה אדירה, שאחרי 25 שנים ללא ילדים, זכו לילד ראשון, כפי שהבטיח רבי דב גרטנר, שבעולם הזה הוא לא יוכל לעזור לה, אבל בעולם הבא הוא יחזיר לה בענק! ללמדנו מצוה שעושים באהבה מכל הלב בשלמות איזה שחר מקבלים? ואיזה כח יש ליהודי פשוט? רק עלה לשמים וכבר פרע לה את החוב! ב"ה.

בבני ברק חי יהודי בשם רבי יהודה פולק, יום אחד חגגו בני משפחתו לכבודו יום הולדת 80 חגיגת בהשתתפות, ילדיו, נכדיו וניניו. במעמד המסיבה סיפר לכולם, שעד גיל 7 הוא למד בחיידר ותלמוד תורה, אבל אז פרצה מלחמת העולם השנייה ולמרות שנלקח ממחנה למחנה בחסדי השם שרד את השואה, השם שמר עליו כמו אתרוג, אבל בסיום המלחמה נותר לבדו, הוריו ואחיו נרצחו ע"י הנאצים הארורים, הוא כמעט ונזרק לרחובות, אבל למזלו, דודו מאנגליה אסף אותו לביתו וגידל אותו. לאותו דוד היו חמישה ילדים ועתה צריך לגדל 6, אך לא היה לאותו דוד זמן ויכולות להשקיע באחינו ששרד את השואה, כי עבד קשה למחייתו, והילד היתום חשקה נפשו בלימוד תורה, כמו

לפני המלחמה, כי מגיל 7 ועד עתה, 6 שנים שלא ראה סידור, לא ראה בית הכנסת והחשק ללמוד תורה בער בו. הוא בירר ונאמר לו שיש ישיבה טובה באנגליה, ישיבת תורת אמת של הרב הצדיק, רבי משה שניידר. הלך אותו ילד לישיבה הזו ודפק על דלת משרדו של ראש הישיבה הרב שניידר, ששאל אותו 'מה מעשיך כאן?' אמר לו אותו ילד 'אני עד גיל 7 למדתי בחיידר, אני ילד יתום עברתי את השואה, אני גר אצל הדוד שלי, שעשה לי לא מזמן חגיגת בר מצוה צנועה בבית הכנסת, ועתה אני רוצה להכנס לישיבה' שאל אותו הרב שניידר 'אתה יודע גמרא?' 'לא, לא למדתי גמרא, למדתי רק משניות' 'אתה זוכר את המשניות?' 'לא כל כך, אני גם בקושי יודע לקרוא, כי עבר הרבה זמן, אבל יש לי חשק אדיר ללמוד'

אמר לו הרב שניידר 'אם היה לי זמן, אני בעצמי הייתי מלמד אותך, אבל כאן יש 400 בחורים ואני כל היום עסוק בלגייס כסף לישיבה לכלכל את המקום, לדאוג לכל התלמידים, משכורות למלמדים, אני לא אוכל להתייחס אליך ולעזור לך, לא יודע אם אוכל לקבל אותך לישיבה, אבל שמע, כנס לישיבה, ספר את סיפורך, אם תמצא תלמיד שיהיה מוכן להיות חברותא שלך, התקבלת לישיבה.'

הודה אותו יתום לראש הישיבה ונכנס לתוך הישיבה וקבל את שוק חייו, אולם מלא בתלמידים יושבים ולומדים בכזו אש והתלהבות, הוא לא ראה מחזה כזה מימיו, זה עשה לו משהו בלב, הוא רצה גם להיות חלק מזה, לכן נגש הוא לזוג הראשון שראה והציג עצמו כיתום וניצול שואה, שדודו ברחמי השם אסף אותו כאן לאנגליה ובא להתקבל לישיבה והרב התנה את זה במידה וימצא חברותא, 'אתם מעוניינים להיות חברותא שלי ולעזור לי?' שאל בהתחננות והם הזוג השיבו לו: 'שמע, הסיפור שלך מה זה מרגש, אבל אנחנו מה זה מצטערים, אנחנו באמצע סוגיה ולא נוכל לעזור לך'

עבר אותו יתום לזוג השני, כשכל כולו אדום מבושה ושוב ספר להם שהוא יתום וניצול שואה ודודו אסף אותו ורוצה הוא ללמוד כאן בישיבה, אבל הרב שניידר התנה את זה במידה וימצא חברותא! אבל גם הזוג השני אמרו לו שהסיפור נגע לליבם, אבל הם מצטערים ואין ביכולתם לעזור לו, כי הם כבר חברותא ואי אפשר להוסיף עוד מישהו. והיתום עובר מזוג לזוג ועוד זוג, וכל זוג הוא מתבייש עוד יותר, ראה אותו אחד התלמידים ואמר לו: 'אני רואה שאתה עובר זוג זוג ומספר את סיפורך, זה מתיש ומעייף וגם לא יעיל, אני מציע לך שמעל למקום של נטילת הידיים תתלה כרזה עם סיפורך, שם כולם עוברים וככה לא תפספס אף אחד מהישיבה וגם לא תצטרך לספר את סיפורך שוב ושוב' שמע היתום בעצת

אותו תלמיד, כתב את סיפורו ותלה את המודעה במקום של נטילת הידיים והמתין בסבלנות. שלושה ימים עברו ואף אחד לא פנה אל אותו יתום. אמר הסבא במסיבת יום ההולדת 'עברתי שואה, עברתי מחנות השמדה, ראיתי מראות מזוויעים וקשים, אבל הקשה מכולם, היו השלושה ימים שחיקתי שם בישיבה ואף אחד לא פנה אלי, בכיתי בלילה ופניתי אל השם, אני רוצה להיות בן תורה, רוצה להיות חלק מאהלה של תורה, אבל אף אחד לא נגש'

כעבור שלושה ימים, הבין אותו יתום שהחלום נגזו, בכאב צריך הוא לעזוב את הנסיונות למצוא חברותא וממש בדקה ה-90 הגיעו שני בחורים טוביה ומשה ונגשו אליו ואמרו 'סליחה, אנחנו לא היינו פה כמה ימים וכשבאנו הרגע קראנו את המודעה ואנחנו מוכנים ללמוד איתך' ושני הבחורים האלו לימדו אותו מא' ועד ת', איך קוראים ארמית? כיצד לומדים גמרא? איך מתרצים? איך מקשים? לימדו אותו עד שראו שהוא כבר יכול ללמוד לבד.

וכל זאת מספר רבי יהודה פולק במסיבת היום הולדת שלו בבני ברק, והוסיף רבי פולק: 'שנים עקבתי אחרי בחורי הישיבה, כל אלה שבקשתי מהם עזרה ודחו אותי בתירוצים שונים, אף אחד מהם לא הפך להיות אברך או בן תורה קלאסי, רובם ככולם עסקנים ואנשי עסקים, היחידים שגדלו בתורה, היו אותם שניים שהסכימו מיוזמתם ללמד אותי, טוביה ומשה, והם עלו מעלה ומעלה בתורה,

טוביה הבחור הפך להיות רבי טוביה וייס ראב"ד העדה החרדית בירושלים וראש ישיבת חכמת התורה במודיעין עילית(נפטר ביולי 2022 למניינם והוא בן 96, נקבר בהר הזיתים) כל תפילה שלו היתה בדמעות, היה גאון, בקיא בש"ס ישר והפוך והיתה בו מידת ענווה יוצאת דופן.

והבחור השני, משה, הפך להיות רבי משה שטרנבוך ראב"ד העדה החרדית, פוסק וראש ישיבה שהקים בשכונת רמות בירושלים, והוא היום בן 99 השם יאריך ימיו ושנותיו בנעימים.

ואיך שני הבחורים צמחו להיות מגדולי דורינו? לא רק מלימוד תורה, אלא מהמידות הנעלות ומאהבת ישראל העצומה והגדולה, ללמדנו שלימוד תורה חייבת להיות בצותא עם עבודה על המידות ואהבת ישראל.

פרפראות ועוד

*אסור לצייר או לכתוב בשבת על גבי חלון שיש עליו אדים מן הקור, וכן אסור לכתוב או לצייר על גבי זכוכית מלוכלכת וכיוצא בזה.

* בשנת ה'תשס"ב (2002), סיפר מרן זצ"ל, שראה בחלומו שהוא עומד בכותל המערבי, והנה רואה הוא שם את משיח צדקינו, שאל מרן זצ"ל את המשיח, מפני מה אינך מגיע לגאול את ישראל? השיב לו המשיח, הרי עוד רבים מישראל צריכים לשוב בתשובה, ישוּבו עוד ועוד בתשובה ואז אבוא!

*החטופים שבו הביתה אחרי 738 ימים, ממור לתודה בגימטריה 738

*אם נכתוב את צמד המילים "מחבלי הנוחבה" ועתה נוציא מכל מילה את האות ה' נקבל את צמד המילים מבלי הנובה, שתי אותיות ה' הם 8 כלומר שמיני עצרת וגם ה' - חג שמחת תורה, היותו הראשונה, היום בו נחטפו והאות השניה, היום בו שוחררו כולם.

* לך לך בגימטריה 100 ומאה מורכב מ-10 ו-0 עשרה נסיונות שהתנסה אברהם ובכולם עמד, כלומר אפס טעויות. ועוד פסוק על ה-0 "ואפס כי יהיה זרעך בארץ"

*סגולה לטובלים מכאבי ראש: לקרוא ממזמור ג' בתהילים. וכן לקרוא שיר השירים פרקים ו' ז' וח'.

העלון לזיווג הגון לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולשרית בת חנה וליוסף וחביבית בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית ולרפואת הרב דב הכהן קוק בן שושנה ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודודתן אלחנן בן רחל ויחזקאל ידידיה בן נחמה שיינדל וחביבה בת נעמי ורינו בן שושנה ור' יהודה בן אסתר **ולעילוי נשמת** שמואל בן שרה ואסף בן בדרה וצאלח בן מרים וזהבה בת זכיה וסימי בת מרים וציון בן רחמים ומונס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנום